

Agustí de Semir.
Pilar Malla

Jo parlaré de l'Agustí com a ciutadà, era un senyor de Barcelona, com a cristià, com a polític i com a responsable dels Serveis Socials de la Generalitat de Catalunya del govern preestatutari.

Quan recordo l'Agustí, en el primer que penso és en el tracte exquisit que tenia amb les persones, amb totes les persones. Amb tota la naturalitat, fos qui fos, et presentava a tothom com un amic o una amiga. Jo admirava sempre com valorava l'amistat i com es feia seves les preocupacions dels altres.

Aquest tracte que tenia amb tothom li venia donat, formava part de la seva manera de ser. No era forçat ni buscat, era així.

L'Agustí era també un cristià convençut. Però penso que en cap lloc, ni associació o grup dels molts que ell formava part, era reconegut com "el cristià". Vivia la fe sense ànim de fer proselitisme, quan això era molt freqüent unes dècades enrere.. Vivia senzillament l'autonomia de les coses temporals, que no pretenia batejar. Alhora, era un creient molt practicant, i el trobava sovint amb la Conxa a Sant Felip Neri, quan jo hi anava a acompanyar la meva mare.

I precisament un dia, sortint de Sant Felip Neri i quan jo era cap de Servei d'Assistència Social de la Conselleria de Sanitat i Assistència Social de la Generalitat, em va dir que donés records al doctor Espasa, que era el conseller de Sanitat i Assistència Social. Així ho vaig fer, i penso que així va començar una nova etapa per a l'Agustí.

M'explico: quan vaig donar records de l'Agustí al doctor Espasa, aquest em va dir: "per què no li dius si vol ser director general d'Assistència Social, encara que és una persona molt important?". Jo vaig dir que compliria l'encàrrec, i així ho vaig fer. Això li va fer molta il·lusió i crec que va ser així com va començar la nova etapa de política social que va portar l'Agustí de Semir a la Diputació de Barcelona.

Però, què varem fer en aquells pocs anys de govern a la Generalitat? Jo crec que el més important va ser posar les bases de les futures lleis de serveis socials.

En l'etapa de l'Agustí de Semir com a director general d'Assistència Social es van promoure un seguit de documents de treball que tractaven diversos àmbits del treball social. Tot i que són documents breus, s'assemblen molt al que avui anomenaríem *un llibre blanc dels serveis socials*. Es van elaborar documents sobre diversos temes, com ara la gent gran, els disminuïts psíquics, els disminuïts físics o la primera infància.

Aquest llibrets encara els guardo perquè el contingut encara és vàlid avui dia. Un, que era dels darrers que van ser publicats, es titulava *Principis inspiradors d'una política de serveis socials*. Certament estem parlant de fa 25 o 30 anys i en moltes coses s'ha avançat, sobretot en l'aspecte sanitari, tant pel que fa al tractament com pel que fa a la prevenció. Però tot no ho hem aconseguit.

Allà ja es parlava de la coordinació entre administracions. Es deia que els serveis socials "no han de tractar només ni prioritàriament problemes concrets; sinó que hi ha d'haver una xarxa de serveis i equipaments que permetin al mateix temps l'acció preventiva, l'acció educativa i l'ajuda a les necessitats reals de cada sector de la població".

En aquest documents ja es parlava també dels serveis socials de base, que han anat canviant de nom i ara tornen a dir-se de la mateixa manera. Es parlava d'uns serveis socials de base "polivalents", que "actuessin a nivell personal, familiar i comunitari i en contacte amb els serveis especialitzats".

I també es deia que "els serveis socials de base permetrien realitzar una política de prevenció i d'educació de la comunitat", cosa que, com sabem, tant des del punt de vista social com econòmic resulta molt més rendible que l'exclusiu tractament social de casos individualitzats i que els serveis socials de reinserció.

No es tracta que ara m'allargui comentant el model de serveis socials que contenen aquests documents de l'època en què l'Agustí de Semir era director general. Però és clar que es va plantejar d'una manera encertada el concepte de *serveis socials*, serveis que no són solament assistencials sinó que estan íntimament relacionats amb el desenvolupament de les persones. I això crec que lliga amb el caràcter i els principis que definien l'Agustí. I per això són plantejaments que va ser possible iniciar-los durant la seva etapa i la del doctor Espasa.

I voldria acabar recordant els aspectes més singulars del contacte directe amb l'Agustí. Tots sabem que era una persona molt intel·ligent. Llegia en diagonal, deia que estava acostumat a fer-ho així des de petit perquè sempre havia tingut dificultats de visió, i això

volia dir que havies de treballar molt perquè la feina que feies resultés. Però, això sí, sempre ressaltava els mèrits dels altres, no s'atribuïa el que no havia fet, però era un gran polític.

L'anècdota que recordo és d'un dia en una reunió a Valls amb els alcaldes de la comarca de l'Alt Camp. Jo buscava en quin lloc ell havia de seure perquè presidís, i llavors em va dir: "no t'amoïnis que la presidència serà al lloc on jo sigui".

I un dia que varem anar a la Televisió, crec que era en Puyal el director d'un programa que es deia *Esta es su vida*, va explicar amb tant convenciment que era la Direcció General que, quan varem arribar a la Generalitat, els que eren al despatx ens van dir que moltes persones havien estat trucant per telèfon i que hi anaven a demanar com si la Direcció General fos Lourdes.

Així era l'Agustí, tan esplèndid com gran, tot l'interessava, tot ho beneïa.

Era un ciutadà de Barcelona, un dels ciutadans afortunats que coneixen molt bé la ciutat, les institucions i les persones. Allò que es diu que els amics dels meus amics són els meus amics ell ho practicava i ho propiciava. Del seu passat polític no en parlava mai, vivia molt el present i de cara al futur. Així ens feia gaudir de les coses maques que hi ha a la ciutat i que no coneixíem.

Haver treballat amb l'Agustí de Semir i amb el doctor Espasa és un dels millors records de la meua vida.